

၂၉။ "ဦးထင်ကျော် အသဲအသန်ဖြစ်ပုံ"

ကျွန်တော်သည် အလုပ်တိုက်မှခွင့်ဆယ်ရက်ယူ၍ မိမိနေရပ်ဇာတိဖြစ်သောမြို့သို့ပြန်ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေနှင့်အတူ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သော အခါ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့ မောင်ဖိုးလူသည် ကျွန်တော် အားလာရောက်ကြိုဆိုလျက်ရှိရာ မောင်ဖိုးလူ၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက်....

“ဟေ့ မောင်ဖိုးလူ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းမျက်နှာကြည့်ရတာ မကောင်းပါလား”

“ဦးထင်ကျော်မနဲ ဖြစ်နေပါတယ် ဆရာ”

“ဟေ့....ဟုတ်လား၊ ဘာရောဂါလဲကွဲ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရောဂါကိုတော့ကျွန်တော်လဲသေသေချာချာမသိပါဘူးဆရာ၊ သူပြောတော့ ‘မက်ကလောင် ခေါ်တဲ့အဖျားရောဂါတမျိုးလို့ ပြောတာဘဲ’

“ဖြစ်တာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဒီကနေ့ပါဆို သုံးရက်ရှိပြီခင်ဗျ”

ကျွန်တော်တို့လည်း အငှားရထားတစ်စီးဖြင့်အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ မြင်းရထားပေါ်တွင်ဦးထင်ကျော် မကျန်းမာသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားယင်း....

“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ဖိုးလူရယ်၊ ဦးထင်ကျော်ဟာ အင်မတန် ကျန်းမာပြီး အနာအဖျား ကင်းခဲ့တဲ့လူတယောက်ဘဲ၊ ဘယ်လို့မျှားဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဟိုတမြန်နေ့ညနေ လမ်း လျှောက်ရာက ပြန်လာပြီး ကောက်ရသလို ဖြစ်တာပါ။ ထမင်းလဲဖြစ်ကထဲကတစ်ခုမှမဝင်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကာဖီကလေးအောင်မနဲ့တိုက်ရတယ်၊ သူ့ရောဂါဟာကူးစက်တယ်ဆိုပြီး သူ့အနားကိုလဲ လူကပ်မခံဘူးဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောဘဲ မပြောချင်ပါဘူး၊ အင်မတန်စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး မပြဘူးလား”

“သူက ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ”

“ဘယ်နှယ်ကွယ်....ရောဂါ အင်မတန်ကြီးနေတာ ဆရာဝန် မခေါ်ရဘူး ဆိုတာဟုတ်နိုင် ပါ့မလား”

“မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ လူက ထင်မိထင်ရာ တရူးထိုးကြီးဆိုတာ ဆရာလဲအသိသားဘဲ၊ ဘယ်ဟာမျိုးဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်က ဟုတ်တယ်ထင်ယင် လုပ်တတ်တာဘဲ၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ် သို့ အကြောင်းပြောတော့ သူကတောင် စိတ်ဆိုးသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ နောက်ထပ်မပြောဝံ့ တော့ပါဘူး”

အိမ်ရှေ့သို့ရထားဆိုက်၍ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ် မျက်စိများကို မှိန်းလျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် အလွန်ချောမော လှပသော သူတယောက်မဟုတ်သော်လည်း ၎င်း၏ ပြည့်တင်းသော မျက်နှာနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညား၍ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာထားတို့ကို တွေ့မြင် သိရှိသူတိုင်း ချီးကျူးကြရ သော်လည်း ယခုအခါ၌မူ မည်းနက်၍ အရောင်တောက်သောမျက်လုံးများသည် မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့ လက်တဆစ်နီးပါးမျှ ချိုင့်ဝင်လျက် အသားများမှာလည်းတာရှည်လေးမြင့်စွာမကျန်းမာ၍နေသော လူမမာများကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေပြီးလျှင် စွင့်ကားသောနားထင်ကြီးများပင် အတန်ငယ် ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တက်၍လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်နှင့် ဦးထင်ကျော်သည် ဦးခေါင်းကို ကျွန်တော် ဘက်သို့ အတန်ငယ်လှည့်ကာ အလွန်ချိနဲ့ အားနည်းလှသော လေသံဖြင့်....

“ကိုတင်မောင် ရောက်လာမှကိုးဗျာ၊ လူရုပ်ကိုဘဲကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီတောင်က တက်ရတော့မယ်မထင်ပါဘူး”

“သည်လောက်တောင်လဲ အားမလျော့စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာရောဂါမို့လဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဆရာဝန်တွေ မရှိတော့ဘူးလား၊ အကောင်းဆုံးဆရာဝန်ခေါ်မယ်ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်ရောဂါက အင်မတန်ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုလို့ရမဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘူး”

“ရောဂါက ဘာရောဂါလဲဗျာ”

“မက်ကလောင်ရောဂါဆိုတာ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်မှာ တယ်ပြီးမကြားဘူးကြသေးပေမဲ့ အထက် မန္တလေး၊ တောင်ငူ စတဲ့နယ်တွေမှာတော့ တော်တော်ဘဲအဖိတ်အစင်များခဲ့ကြတယ် ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားလဲ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့လူဘဲ တွေ့မှာပေါ့၊ သည်ရောဂါရဲ့ အမြစ်ရင်းဟာ ရှမ်းပြည်က စပြီး လာတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အင်မတန်ဆရာဝန်ကြီးများလဲ အစိုးရအကူအညီနဲ့ လေ့ဂါရဲ့ ဖြစ်ရင်းစွဲ

နေရာဌာနကို သွားရောက်စုံစမ်းကြပေမဲ့ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် စုံစမ်းရှာဖွေလို့မရကြသေးဘူး ဆိုတာ သိရတယ်ဗျ။ သည်တော့ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ပြပေမဲ့ နေရာကျမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ အင်း.....အခုစကားပြောရတာတောင် မောလှချေရဲ့ဗျာ၊ ဘုရား..... ဘုရား.....ဘုရား.....ကျုပ်ဖြင့် သည်တောင်က တက်မယ် မထင်ပါဘူး”

ထိုအခါ ကျွန်တော် မှာ ဦးထင်ကျော်နှင့် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ခဲ့သည့်ပြင် ဦးထင်ကျော်၏အပြုအမူများကိုလည်း လွန်စွာနှစ်သက်ခဲ့သဖြင့် တကြောင်း၊ ဦးထင်ကျော်၏ ရုပ်လက္ခဏာကိုမြင်သည်နှင့် များစွာ သနားလှသဖြင့် တကြောင်း၊ ဦးထင်ကျော်မှာပြုစုစောင့်ရှောက်မည့်သူ မည်သည့် သားမယား ဆွေမျိုးညာတိဟူ၍မရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအား ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေး ပြုစုရန်တာဝန်မှာ ကျွန်တော် အပေါ်၌သာ ရှိသည်ဟု မှတ်ယူ ခဲ့သည့်အလျောက် နဖူးကိုစမ်းသပ်ရန် နေရာမှ ထမည်ပြုရာ ဦးထင်ကျော်က....

“ကိုတင်မောင် ကျုပ်အနားကို မကပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဒီရောဂါကို ခင်ဗျားကဘာများအောက်မေ့ သလဲ၊ အင်မတန်ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါမျိုးဗျ၊ ခပ်ဝေးဝေးနေစမ်းပါ”

“မနေနိုင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်စကားကိုနားမထောင်ဘူးလား ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော် မှာ ဦးထင်ကျော်ပြောဆိုခြင်းသည် ပြက်ရယ်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ၎င်း၏မျက်နှာထားကိုမြင်ရုံနှင့် သိရှိပြီးဖြစ်သည့်ပြင် ဦး ထင် ကျော် မှာ လူ တဖက်သား အား မျက်နှာထားဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုသူသည် ဦးထင်ကျော်၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကျားနဲ့ ရသော ယုန်သွင်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့၍ သွားတတ်စမြဲဖြစ်ရကား ကျွန် တော် မှာ လည်း လူသာမန်တယောက်မျှသာဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်၏ အမိန့်ကို နာခံလိုသော စိတ် များ သည် အလို အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

လူတို့မည်သည် လူနှင့် လူချင်းပင်တူသော်လည်း မိမိတို့ပြောဆိုသော စကားကို အခြားသူများ နာခံစေရအောင်ပြုလုပ်နိုင်သောတန်ခိုးသတ္တိထူးတခုသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ အမြဲကိန်းအောင်း တည်ရှိလျက်ရှိရာ သမာဓိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသူတို့ ပြောဆိုကြသော စကားများကို သမာဓိမရှိသူတို့သည် အမြဲလိုက်နာကြရကုန်၏။ ကျွန်တော် မှာ ကျွန်တော်၏ သမာဓိဂုဏ်ကို အတော်အတန်အားကိုးလျက် ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းသူ မှန်သမျှမှာ ကျွန်တော်၏ စကားကို အမြဲနာခံလေ့ရှိသဖြင့် မိမိ၏ ကိုယ်ကို သမာဓိရှိလှပြီဟု အထင်ကြီးခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ဦးထင်ကျော်၏ တန်ခိုးသတ္တိနှင့် တွေ့ကြုံယှဉ်ပြိုင်ရသောအခါ ကျွန်တော်သာလျှင် အရေးနိမ့်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှန်ပါ၏။

ထိုနေ့၌ ကျွန်တော် မှာ အလုပ်တိုက်သို့ မသွားနိုင်တော့ဘဲ ဦးထင်ကျော်၏အိပ်ရာနှင့် မနီး မဝေး ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အချိန်ကိုစောင့်၍ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ဦးထင်ကျော်မှာ မည်သည့်အစာကိုမျှမစားသောက်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ်ပြောင်းညာလှန့် လူးလို့မကဲဘဲ ညည်းညာ ယောင်ယမ်းလျက်ရှိနေလေရာ ကျွန်တော်လည်း မည်ကဲ့သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ကလိပ် ပြီးတလိပ် မီးညှိ၍သောက်ယင်း လူနာကိုစောင့်ရှောက်ရတော့၏။

ဦးထင်ကျော်အိပ်သော ခုတင်၏လကျာဘက်ထောင့်၌ စားပွဲကလေးတလုံးရှိရာ၊ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်စုတ်များ၊ သေနတ်ယမ်းထောင်များ၊ မောင်းချစားနှင့် ကပ်ကျေးတစင်းအပြင် အခြားသေးနပ်သော အရာဝတ္ထုကလေးများသည် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိကုန်၏။ ကျွန်တော်လည်း လူနာကို စောင့်ရှောက်ရာတွင် ပျင်းရိလှသည်ဖြစ်၍ ထိုစားပွဲအနီးသို့ထ၍သွားပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုများကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ စားပွဲအလယ်၌ ၄ လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိ ဆင်စွယ်ကိုပြုလုပ်၍ ထားဟန်လက္ခဏာရှိသော လှပသော သေတ္တာကလေးတလုံးသည် ကျွန်တော်၏စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲငင်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသေတ္တာငယ်ကလေးမှာ စက္ကူစုတ်များ၏ အလယ်တွင်တည်ရှိပြီးလျှင် ထူးဆန်းလှပသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုင်၍ကြည့်မိလေ၏။ သေတ္တာမှာ ၄ လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိပြီးလျှင် ဆင်စွယ်အစစ်ကိုသေသပ်ကျနစွာ ထုလုပ်၍ထားသဖြင့် သော့ပေါက်နေရာတွင် အပေါ်မှ အောက်သို့ ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ချိတ်တခုသည်သေတ္တာအပုံး၏ အောက်ထပ်သော့ကွင်းကို တွယ်ချိတ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ သော့ကိုမဖွင့်ဘဲ အလွယ်တကူဖွင့်နိုင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း သေတ္တာကလေးအတွင်း၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထုရှိလေသနည်းဟု တပ်၍ထားသောငွေချိတ်ကို ဖြုတ်မည်အကြံနှင့်သေတ္တာကလေးကိုမြှောက်ချီလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်အလွန်စူးရှနက်ကျယ်လှသော အသံဖြင့်....

“ကိုတင်မောင် မြန်မြန်လွှတ်ချလိုက်ပါဗျ...မကိုင်ပါနဲ့၊ မထိနဲ့...မထိနဲ့”

...ဟု အိမ်အောက်လမ်းပေါ်မှပင် ကြားရလှမတတ် ဦးထင်ကျော်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လန့်၍ သေတ္တာကလေးကို စာရွက်ပေါ်တွင် လွှတ်၍ချလိုက်ရတော့၏။

ဦးထင်ကျော်မှာ ကွဲအက်စူးရှသောအသံဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဟစ်၍ အော်လိုက်ရသောကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်း၍သွားသည်လက္ခဏာဖြင့် သက်ပြင်းချခါ....

“နဲ့နဲကလေးလိုတော့တယ် ကိုတင်မောင်ရယ်၊ သယ်အရာမျိုးဘဲလုပ်လုပ် နဲ့နဲလဲ စဉ်းစဉ်း စားစားလုပ်မှပေါ့ဗျ၊ ကိုင်း...ကိုင်း...ဒီသေတ္တာအကြောင်း နောက်မှပြောကြဦးစို့ရဲ့၊ တကယ်ဗျာ ခင်ဗျာ့ကိုအော်လိုက်ရတာ မနဲကြီးအားကုန်သွားတယ်၊ နို့ကလေးတခွက်လောက်ရယင် သောက်ပါရစေဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း မောင်ဘိုးလူအား နို့တခွက်ကိုယူခဲ့စေ၍ ဦးထင်ကျော်အားတိုက်လေ၏။ ဦးထင်ကျော်လည်း တဝက်မျှသော နို့ကိုသာမသောက်နိုင် သောက်နိုင်၊ သောက်ပြီးနောက်....

“ကိုတင်မောင် အခုဘယ်နှစ်နာရီထိုးသွားပြီလဲဗျ”

“၄ နာရီထိုးတော့မယ်”

“ကျုပ်အင်မတန်မော့တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရောဂါက အခုသတိရပေမဲ့ တော်တော်ကြာ ဘာကို လုပ်မိတယ်မသိဘူး”

“သတိထားမှပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူးမှတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“မနေ့က နေ့လည်က ဂ ယောင်ဂတန်းတွေ ပြောနေသတဲ့”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒီရောဂါမျိုးဟာ ဒီလိုတဲ ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အနားမှာ နေတာ အင်မတန်အားရှိတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးလဲ အင်မတန်တင်တယ်၊ ဪ...ဒါထက် ကျုပ်ဆရာ ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသွားပြီးခေါ်ချေမယ်လား”

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်မလဲ ကျွန်တော်ကခေါ်ချင်လှချေရဲ့ဗျာ”

“ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်မှာ အခုဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါမျိုးဟာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ရှမ်းပြည်က ဆင်းသက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းကျတဲ့ အရပ်ဒေသများမှာ ကူးစက်ပြန့်ပွားပြီးလာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးများကလဲ ရောဂါဆိုတာ ပိုးများရှိပြီး ကူး စက် ပြန့် ပွား တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အယူအကြည်နဲ့ကြတယ်”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“နို့ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ့်ကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ မယုံသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်ကတော့ အမှန်ဒီဒွ ယ့်ကြည်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ကြီးများကလဲ အစိုးရအကူအညီနဲ့ ဒီရောဂါဖြစ်မှုကို ရှာဖွေ စုံစမ်းသွ် ရှမ်းပြည်ကိုတောင် ဆရာဝန်များရွေးချယ်ပြီး စုံစမ်းရှာဖွေသွ် စေလွှတ်တယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ကျေနပ်လောက်အောင် စုံစမ်းရှာဖွေလို့ မရသေးဘူး၊ အဆိုးမှာတော့ ဒီရောဂါဟာ အူမှာ အနာပေါက်ပြီး အနာဝင်နေတဲ့ ရောဂါမျိုးပါဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်မှာ ဒီရောဂါမျိုး ဖြစ်စပြုလာပြီးဆိုတဲ့အကြောင်းကိုသတင်းရတာနဲ့၊ ရှမ်းပြည်သို့နို့မြို့က ရှမ်းဆရာကြီးတယောက်ရန်ကုန် ကိုဆင်းလာပြီး ၁၈ လမ်းထဲမှာ ဆေးကုနေတယ်လို့ ကျုပ်သတင်းရတယ်၊ ဆရာကြီးနမ့်မယ်ကတော့ ‘ဦးအဲဘော်’ တဲ့၊ အသက်လဲသိပ်မကြီးလှသေးဘူး၊ အဲဒီဆရာကို ကျုပ်ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီဆရာ အပြင်ကလွဲလို့ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်နိုင်မဲ့လူ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် တဆိတ်လောက် ဒီဆရာကို ခေါ်ပေးနိုင်ယင် ခင်ဗျားလာမှ အခေါ်ခိုင်းမယ်ဆိုပြီး ကျုပ် စောင့်နေတာ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားရောက်လာလို့ အတော်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် တဆိတ်လောက် ဒီဆရာကို ခေါ်ပေးနိုင်ယင် ခေါ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဦးထင်ကျော်၏ အသံမှာ မနဲအားယူ ပြောနေရသည်ဖြစ်၍ စကားတခွန်းထက်တခွန်း အသံ နိမ့်ဝင်လျက် အားအင်တို့မှာလည်း ကြည့်၍နေယင်းပင် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်း၍ သွားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်က ဆရာခေါ်၍ ကုသလိုကြောင်း သိရသည်နှင့် များစွာ အားရလျက်....

“ကိုင်းဗျာ...ပြောနေကြာရော့မယ် အခုဘဲသွားပြီး ကျွန်တော်ခေါ်ချေမယ်”

“သွားတာပဗျာ၊ နေအုံး၊ ဒီလူက တော်တော် စိတ်ဆတ်တဲ့လူတဲ့နော် ခင်ဗျားစကား ပြောယင် သတိထားပြောဗျ၊ ကျုပ်နမ့်မယ်ကိုသာ ပြောပါဗျာ၊ ချက်ချင်းလိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဪ...ပြီးတော့ တခုမှလိုက်ပါရစေဗျာ၊ တကယ်လို့ သူက ခင်ဗျားနဲ့ များ အတူတူလိုက်လာမယ် ဆိုယင် တမျိုးတဖုံ ရမယ်ရှာပြီး သူ့အရင်ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျားရောက်အောင် လာခဲ့ပါဗျာ”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်မှာ ရှမ်းဆရာကြီး ဦးအံ့ဘော်ကို ခေါ်ရန် အိမ်နံပါတ်နှင့်တကွ အသေအချာ ကျွန်တော်အား မှာထားပြီးနောက်....

“ကိုင်း.....သွားပေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ မမေ့နဲ့ဗျနော်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အတူတူ ပြန်မလာနဲ့၊ တခုခုနဲ့ ရမယ်ရှာပြီး သူ့ရှေ့က ဦးအောင်ပြန်ခဲစမ်းပါဗျာ၊ အလို ကျုပ်မျက်စိတွေ ပြာလိုက်တာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့် ကိုတင်မောင်”

“ဗျာ.....ကျွန်တော်ရှိပါတယ်၊ သတိထားမှပေါ့”

မျက်စိကို စုံ မှိတ်လျက်....

“ပိုက်ဆံတမတ်မှာဘယ်နှစ်ပြား ရှိသလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “သတိထားပါဗျာ ဦးထင်ကျော်”

ကျော် ။ ။ “ကျုပ်သတိရပါတယ်၊ အလို ဘုရား.....ဘုရား ကိုင်းဗျာ မြန်မြန် ကလေး သွားလိုက်စမ်းပါ၊ ခြောက်နာရီလောက်ရောက်ရင် တော်ပြီ၊ အို.....ပြောရင်းဆိုရင်း မောလိုက်တာဗျာ၊ ဇောင်းပန်ပြီး ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မပါပါအောင်ခေါ်ခဲ့ပါ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ညီအကို အရင်းလို ခင်တယ်ဆိုရင် မပါပါအောင် ခေါ်ခဲ့ရမယ်ဗျနော်၊ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်နိုင်မဲ့ လူ သူတယောက်ဘဲရှိတော့ဘယ် ကိုတင်မောင်ရဲ့”

ကျွန်တော်သည် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြင်းရထား တစီးပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ ၁၀လမ်းသို့ လာခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီး ဦးအံ့ဘော်နေသည်ဆိုသော တိုက်ကလေးမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်၍ အောက်ထပ်၌ လူနာများကို ဆေးကုရန် ပုလင်းကြီး ပုလင်းငယ်များထည့်၍ထားသော မှန်ဘီရိုကြီး များ၊ လူနာများကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုသော အခန်း၊ ညှော်ခန်းမှစ၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အခြားဒေါက်တာ များနှင့် မခြား ခမ်းနား ထယ်ဝါ၍ သပ်ယပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

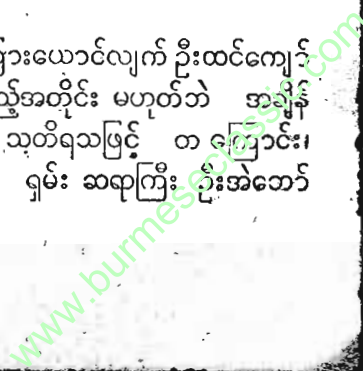
ကျွန်တော်သည် ညှော်ခန်း၌ထိုင်မိလျှင်ထိုင်မိခြင်း ရှမ်းလူမျိုးနှင့်တူသော လူပုပုတယောက်သည် အလွန်ဝဲသော မြန်မာစကားဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကိစ္စကို မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်လည်း လူနာတယောက်အတွက် ဆရာကြီးအား ပင့်ခေါ်ရန်လာရောက်ကြောင်း ပြောပြလျှင် ထိုလူလည်း အတွင်းခန်းသို့ ဆရာကြီးအားအကြောင်းကြားရန်ဝင်သွားလေ၏။

ထိုသူဝင်၍သွားပြီးနောက် တခဏအကြာတွင် အခန်းတွင်းမှ အလွန်ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန် လှသောအသံဖြင့်....

“ဘယ်သူမှ ငါမတွေ့ချင်ဘူးဟေ့၊ ငါ ဆေးစပ်နေတုန်း လာမခေါ်နဲ့၊ မင်းကို အစက မှာထားတယ်မဟုတ်လား”

စသည်ဖြင့် အစေခံအား ကြိမ်းဝါးလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ ဦးထင်ကျော်မှာလိုက်သောစကားများကို ကြားယောင်လျက် ဦးထင်ကျော် အား သနားလှသည်တကြောင်း၊ အကယ်၍ ဦးထင်ကျော် မှာသည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အချိန် နောက်ကျပါက ရောဂါမှာ တိုးတက်သည်ထက် တိုးလာမည်ကို သတိရသဖြင့် တကြောင်း၊ ဦးထင်ကျော်အား သေမင်း၏လက်တွင်းမှ လုယူကယ်ဆယ်နိုင်သူမှာ ရှမ်း ဆရာကြီး ဦးအံ့ဘော်

တယောက်သာလျှင်ရှိသည့်အဖြစ်ကို ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား အထပ်ထပ် မှာကြားလိုက်သည်ကိုသတိရ၍ ကျွန်တော်လည်း အစေခံပြန်၍ ထွက်မလာမီ အတွင်းခန်းသို့ အတင်းဝင်သွားလေ၏။

အတွင်းခန်း၌ကား ဆေးဆရာနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူသော လူတယောက်သည် ဆေးများကို ဖော်စပ်လျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်အား အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူမှာ အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ဖြူစင်သောအသား၊ အဆမတန်ကြီးမားသော ဦးခေါင်း၊ နီကြောင်သော အမွှေးအမိုင်၊ ကျဉ်းမြောင်းသောမျက်လုံးများရှိလျက် စကားပြောသော အခါများ၌လည်း ထက်မြက်သောတန်ခိုးအာဏာနှင့်ပြည့်စုံသောစကားမျိုးကို ပြောဆိုတတ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

၎င်း၏ ဦးခေါင်းမှာ လူသာမန်တို့ထက် အတန်ငယ်ကြီးမားလျက်ရှိရာ ထက်မြက်စူးရှသော ပညာဉာဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

“ကျုပ်အလုပ်ခန်းထဲကို အခွင့်မရှိဘဲနဲ့ မောင်ဘာကြောင့် ဝင်လာနိုင်သလဲ”

“အခွင့်မရဘဲနဲ့ ဝင်လာတာ သည်းခံပါဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ လူနာတယောက် အင်မတန် အသဲအသန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆရာကြီးကို မြန်မြန်ကြီးပင့်ချင်တဲ့ စိတ်ဇောနဲ့ဝင်မိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆရာကို ပင့်ချင်တယ်ဆိုပေမဲ့ ကျုပ်အလုပ်ကို မောင်နှောက်ယှက်တာနဲ့ အတူတူဘဲ”

“မုန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဆရာကြီးမှမလိုက်ရင် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေမှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးအပြင် ဒီရောဂါကိုပျောက်အောင်ကုနိုင်မဲ့ဆရာ မရှိတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် မိတ်ဆွေက အတပ်ထပ်မှာလိုက်လို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“ကျုပ်မအားယင် မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေဘယ်လိုဖြစ်နေလို့တုန်းမောင်မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးထင်ကျော်ခင်ဗျ”

ဦးထင်ကျော်ဟူသောအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဝံပုလွေသည် သိုးငယ်အဖြစ်သို့ ပြောင်း၍သွားဘိသကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာ အမူအယာများသည် လျှပ်တပြက် အတွင်း၌ပင် ပြုံးရွှင်ချိုသာသောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက်....

“ဪ...လက်စသတ်တော့ စုံထောက်ကြီး ဦးထင်ကျော်က အခေါ်လွှတ်လိုက်တာကိုး... စိတ်မရှိပါနဲ့ ပြောမိတာသည်းခံပါမောင်၊ ဦးကအလုပ်ခန်းထဲမှာ ဆေးစပ်နေတဲ့အခါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးမောင်ရဲ့၊ ဒီဟာကျုပ်ဝါသနာဘဲ”

“မုန်ပါတယ်ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“မောင်က သူနဲ့အတူတူနေသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေပေမဲ့ ညီရင်းအကိုမကချစ်ခင်ကြပါတယ်”

“အခုသူဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ရောဂါက အင်မတန်ကြီးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စကား ပြောလိုက်ယင် မော၊ အဝလွန်မဝင်၊ အိပ်လို့လဲမရ၊ အိပ်မှပြန် ပြောလိုက်တဲ့ဂယောင်ကတမ်းတွေဆိုတာမပြောနဲ့တော့”

“အင်မတန် ဂယောင်ကတမ်းပြောသလား”

“ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အခုလာခါနီးကဘဲ သတိမရစာချက်ရတချက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ၆ နာရီလောက် အရောက်ကြစေချင်ပါတယ်”

၎င်းနောက် ဆရာကြီးဦးအဲဘော်သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်မည့်အကြောင်းပြောလေရာ ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာလိုက်သည်ကို သတိရသဖြင့် ကျွန်တော် မှာလည်းတန်းမှ မိတ်ဆွေတယောက်ထံဝင်ရန် အရေးကြီးသော ကိစ္စရှိသဖြင့် ဆရာကြီး တမယာက်တည်းသာ သွားရန် အကြောင်း တောင်းပန် ပြောဆိုသောအခါ ဦးအဲဘော်လည်း ၆ နာရီအရောက် လာခဲ့ပါမည့် အကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံပြောကြားလေသည်။

လမ်းထိပ်မှထွက်၍ ဒါလဟိုဇီလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်လည်း မော်တော်ဘတ်စ်တစ်စင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော် ပြန်၍ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်မှာအိပ်ယာပေါ်တွင် မှိန်းလျက်မောင်ဖိုးလူမှာလည်း လူနာအနီးတွင်ထိုင်ကာ မှိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်၏ခြေသံကြားသဖြင့်ဦးထင်ကျော်လည်း မျက်စိများကို အားယူ၍ဖွင့်ကာ....

“ကိုတင်မောင်ပြန်လာမှကိုး....ဘယ်နှယ်နေရာကျခဲ့ရဲ့လား”

“နေရာကျခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ....ဒီလိုမှပေါ့”

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်လည်း အစေခံ မောင်ဖိုးလူအား ဟိုက်အောက်သို့ ဆင်းသွားရန် လက်ပြလိုက်ရာ မောင်ဖိုးလူမှာ သခင်၏စကားကိုမပယ်ရှားဝံ့သော ခွေးလိမ်မာကဲ့သို့ လျင်မြန် ဖြတ်လတ်စွာ ဆင်းသွားလေ၏။ မောင်ဖိုးလူဆင်းသွားသျှင် ဦးထင်ကျော်လည်း ကျန်တော့အား အိပ်ယာအနီးသို့ ခေါ်ပြီးလျှင်....

“၆ နာရီထိုးတော့မယ်ထင်တယ်ကိုတင်မောင်”

“၁၅ မိနစ်ထဲလိုတော့တယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့်လာခါနီးပြီ၊ နို့ပေမဲ့ဆရာကြီးရောက်လာလို့ ကျုပ်ကို စမ်းသပ်ပြီးကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားမရှိစေချင်ဘူးကိုတင်မောင်”

အံ့အားသင့်လျက်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ဆရာလာလို့မှ ညှော်ခံမဲ့လူမရှိယင် ကောင်းနိုင်ပါ့မလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ သို့သော်မရှိရဘူးဆိုပေမဲ့ ဟိုဘက်က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အခု ခင်ဗျား ခဏဝင်နေလိုက်စမ်းပါ၊ အသံလဲ မပြုနဲ့ဗျာနော်၊ ထွက်ပြီးလဲ မလာရဘူး၊ကျုပ်ကထွက်ခဲ့ဆို့မှ ထွက်ခဲ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ဒီဘက်ခန်းမှာ ဘာလုပ်သံကြားကြား နဲ့နဲကလေးမှ ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းမပြုရဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာကြားရဲ့လား ကိုတင်မောင်”

“ကြားပါတယ်ဗျာ”

“ကိုင်းဗျို မြန်မြန်လုပ်၊ ဇနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ဘုရား....ဘုရား....ခင်ဗျားကို ပြောရတာ မောလိုက်တာ”

ဦးထင်ကျော်၏ ကုတင်ထားသောအခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းက လေးတခု ရှိလေရာ ထိုအခန်းမှာဦးထင်ကျော်၏ဓာတ်ခွဲခန်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဦးထင်ကျော်၏စကားကို မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ဝင်ခဲ့ရ၏။ ဦးထင်ကျော်နေသောအခန်းနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းကိုကူးသော အခန်းတံခါး ပေါ်တွင် ခန်းဆီးတခုရှိသဖြင့် လှေကားမှတက်လာလျှင် အခန်းဟူ၍မထင်ရဘဲ ကန်လန်ကာ ကာ၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သော အခါ ဦးထင်ကျော်မှာ ရောဂါတိုးလာသည့် လက္ခဏာဖြင့် ညည်းညူယောင်ယမ်းကာ ကုတင်ပေါ် လူးလိမ့်နေသောအသံကိုကြားရ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်ခွဲခန်း အတွင်းရှိ ကုလား ထိုင်တလုံး ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်၏ မသက်မသာ ညည်းညူ ယောင်ယမ်းသော အသံများကို နားထောင်လျက် ကျွန်တော်အား မည်သည့်အတွက် ရှမ်းဆရာကြီး ဦးအံဘော်နှင့် အတွေ့မခံ စေလိုသနည်း။ ဦးထင်ကျော်ပြောသော စကားများမှာ ပကတိ လူကောင်းစိတ်နှင့် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ ရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့်သာ ဂယောင်ချောက်ချားပြောဆိုခြင်းမျှသာဖြစ်တော့သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့၏။ ၅မိနစ်ခန့်မျှကြာသောအခါ လှေကားမှခြေသံကြားရပြီးနောက် စေ့၍ထားသောတံခါးကို အပြင်မှ တွန်း၍ဖွင့်သံကြားရ၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်၏ ညည်းညူသံများမှာ ယခင်ကထက် ကျယ်၍ လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရတော့။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် သွားပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်၏ အားနည်းလှသောအသံဖြင့်....

“ဆရာကြီး၊ ဝမ်း....တူး... သရီး....ဖိုး....ဖိုက် ကျွန်တော်လိုက်ပါရစေတော့၊ ဟောဟိုအိမ်ရွှေက ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်နေတယ်၊ လာပါပြီ”

အသံသည် တဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီးနောက် ဦးအံဘော်၏အသံဖြင့်....

“စုံထောက်ကြီး ဦးထင်ကျော်၊ ဦးထင်ကျော် ကျုပ်ကိုသိရဲ့လား၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ကြားရဲ့လား

ကျော်။ ။ “နားတွေလဲပင်းကုန်ပြီဗျာ၊ ကောင်းကောင်း မကြားရတော့ဘူး”

အော်။ ။ “ဟား....ဟား....ဟား၊ နားတွေ ပင်းကုန်ပြီ ဟုတ်ကဲ့လား၊ မျက်စိတွေလဲ ပြာလို့ ဟုတ်စ၊ အင်း....တယ်တော် တယ်ကောင်း၊ မောင်က မောင်ကိုယ် မောင် ငါ တယ်တော်လှပြီ၊ ငါလိမ္မာလှပြီ၊ ငါစုံထောက်ကောင်းလှပြီဆိုပြီး ရှမ်းပြည်ကို ရောက်လာပြီး မင်တိုမင်ရှင်ဟော်တယ် ပေါ်မှာ ဆိုးသွားတဲ့ရှမ်းစော်ဘွားသားတယောက်အမှုကို စုံထောက်တယ်၊ ဘာရမလဲမောင်၊ ခိုခံတဲ့ ဆရာကကျုပ်ဘဲမောင်ရဲ့၊ မောင့်လိုလူ့ဝယောက် စုံထောက်ပစေ၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး”

ကျော်။ ။ “ကျွန်တော်မှားပါပြီ ဆရာကြီးရယ်”

ဘော်။ ။“မောင်က ခလုတ်ထိမှ အမိတတာကိုး၊ အင်း...တယ်ပြီး တော်တယ်၊ မောင် ဒီစော်ဘွားသားသေသလို မောင်လဲ သေရမယ် မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည် ရဲလား၊ ဒီအကောင်သေသလို မောင် သေရလိမ့်မယ်”

ကျော်။ ။“ခင်ဗျာ...ခင်ဗျာ...ဘာလို့လဲခင်ဗျာ”

ဘော်။ ။“မောင့်ဆီကို ကျုပ်ပို့လိုက်တဲ့ သေတ္တာကလေး ရတယ်မဟုတ်လား”

ကျော်။ ။“ဘုရား...ဘုရား...အမယ်လေး ကျွန်တော်မထနိုင်လို့ ရေကလေးတပေါက်လောက် မစ့ပါခင်ဗျာ”

ဘော်။ ။“ဟီ...ဟီ...မောင်ကို ကျုပ်ရေပေးရအောင်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကို သတ်ဘို့ လာတာ နားလည်ရဲ့လား”

ကျော်။ ။“အမယ်လေးဆရာကြီးရယ်၊ ဝမ်းထဲကပူလှချည်ရဲ့ခင်ဗျာ၊ ခြေ...ဒီသေတ္တာကလေး ကျွန်တော်ဖွင့်တယ်၊ ဖွင့်လိုက်တော့လေ အထဲက သံပတ်ကလေးပြုတ်ထွက်လာပြီး ကင်းများ ထိုသလို လက်မထဲကို ပူကနဲ ဝင်ပြီး အလိုလို... အလို ပူလှချေရဲ့ ဆရာကြီးရယ်”

ဘော်။ ။“ဒီဟာ ဘာမှတ်သလဲ၊ စော်ဘွားကိုသတ်တာ ဒီ သေတ္တာမျိုး ဘဲ၊ အဲဒီအမှုကို စုံထောက်တဲ့အတွက် မောင်ကိုလဲ ကျုပ်က ဒီ သေတ္တာ ကလေး မျိုး တလုံး ဆုပေးလိုက်ရတယ် ကြားရဲ့လား၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ လူလည်ကြီးလုပ်နေတဲ့ စုံထောက်တယောက် အခု တခါ တော့ နောက်ဆုံးဘဲ၊ ဘုရား တရားကိုသာ အာရုံပြုပြီး အသက်ဖြောင့်ဖြောင့်ထွက်ပေတော့”

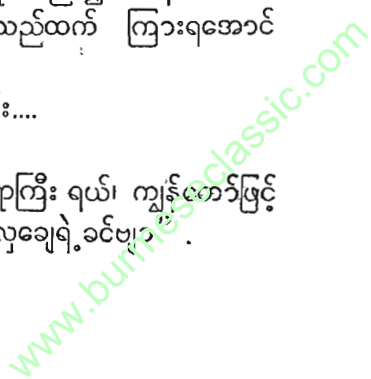
စကားအဆုံးတွင် ဦးအဲဘော်သည် ပြင်းစွာ ဟစ်အော် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် အသံသည် တိတ်ဆိတ်၍သွားပြန်၏။ ထိုကဲ့သို့ဦးအဲဘော်သည် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဦးထင်ကျော်အား နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းပြောဆိုနေသော စကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အကယ်စင်စစ်ဖြစ်ပျက် သည်မထင်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်နေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသောမိတ်ဆွေ ကြီးအား ရန်တုံ့ပြန်၍ မမူနိုင်သည့်အခါတွင် မခံချိမခံသာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ပြောဆိုနေသော ရှမ်းဆရာအား လည်မျိုကို ညှစ်လိုသော ဆန္ဒ ရှိသော်လည်း ဦးထင်ကျော် မှာ၍ ထားသော စကားများကို သတိရလာသောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေ လက်များ မှာ ကြီး ဖြင့် တုပ် နှောင်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရတော့၏။ ကျွန်တော့်မှာ မိမိစိတ်ကို အနိုင်နိုင်ချုပ်တည်း၍ အခန်းတံခါး၏ အကြား၌ နားကိုကပ်ကာ ၎င်းတို့ပြောသော စကားများကို ကြားရသည်ထက် ကြားရအောင် နားစွင့်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဦးအဲဘော်သည် အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ယင်း....

“ဘယ်နှယ်လဲ စုံထောက်ကြီးရဲ့ ဝမ်းထဲက ပူသလား”

(ယခင်ကထက် နိမ့်သောအသံဖြင့်) “အဟုတ်ပြောတာပါ ဆရာကြီး ရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင် ပူပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အလို...ဘုရား၊ ဘုရား၊ ပူလှချေရဲ့ခင်ဗျာ”

“ကိုင်း၊ ကိုင်း၊ မောင်လဲအချိန်လဲနီးပြီ၊ ကြာလှယ် ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀ ပေါ့မောင်ရယ်၊ သည်တော့ မောင် အခုသတိရတုန်းမှာ ပြောစရာ ရှိတာကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောရအုံးမယ်၊ မောင်ကို ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ သတ်သလဲ သိရဲ့လား၊ ကျုပ်သွားမယ်၊ လမ်းမှာ မောင် ဝင်ပြီးရှုပ်လို့ သည်လို လုပ်လိုက်ရတယ်၊ မောင်ရဲ့ ဥာဏ်ကလဲ ဥာဏ်ကောင်း၊ အရွယ် ကလဲ အရွယ် ကောင်း၊ ရုပ်ကလဲ ရုပ်ကောင်းမို့၊ မောင်အစား ကျုပ် နှမြောလိုက်ပါသေးရဲ့ မောင်ရယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကိုယ် အလုပ်ကို ဝင်ပြီးရှုပ်တဲ့လူဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ကို မောင်လိုဘဲရှုပ်ချင်တဲ့လူများရှိသင် မှတ်လောက် အောင်ဆုံးမလိုက်ရတာဘဲ၊ ကိုင်း.....ကိုင်း.....အချိန်လဲ နီးပြီ၊ မောင် မသေမချင်း ကျုပ်စောင့်ပြီး ကြည့်နေမယ် ကြားရဲ့လား၊ ကျုပ်ရွှေမှာ မောင်သေသွားယင် ကျုပ်ကျေနပ်တာဘဲ၊ လူများကလဲ ကျုပ်အပေါ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မယုံသင်္ကာရှိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ သေတယ်လို့မှတ်ကြ မှာဘဲ”

ဦးအဲဘော်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြုံးဝါးလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်မှာ ဝေဒနာကို ပြင်းစွာခံစား နေရသည့်လက္ခဏာဖြင့်ကုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်ပြောင်း ညှာပြန် လူးလို့မိကာ ဟစ်အော်လျက်ရှိနေ၏။ သို့သော် အားအင်တို့သည် ကုန်ခန်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ အသံကောင်းစွာ မပြီတော့ဘဲ ချွံသံများကိုပင် ကြားရလှဘနန်း ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့မှာ အခန်းတွင်း၌ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကာ အံ့ကြိတ်လျက်ရှိလေ၏။ တခဏမျှကြာလျှင် ဦးထင်ကျော်၏ သက်မကြီးချသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် မပိသသော အသံလေးကြီးဖြင့်.....

“ကျွန်တော်မနေရတော့ဘူး၊ အမယ်လေး.....အမယ်လေး၊ အသက်ရှူကြပ်လှချေရဲ့ဗျာ၊ အို.....မျက်စိတွေလဲပြာလို့ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး၊ ဓာတ်မီးဖွင့်ပါအုံး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဓာတ်မီး..... ဓာတ်မီး.....ဓာတ်မီး ဖွင့်ပေးပါ၊ အဲ.....အဲ.....အဲ”

ထိုအခါ ဦးအဲဘော် လမ်းလျှောက်သွားသော ခြေသံကိုကြားရပြီးလျှင် တခန်းလုံးဝင်းထိန် သွားပြီးနောက်၊ ဓာတ်မီးရောင်ကို တံခါးကြားမှ ကျွန်တော်မြင်ရလေသည်။

ထို့နောက် ဦးအဲဘော်လည်း မိမိ၏အကြံအောင်မြင်သဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ပြီးလျှင်....

“သေခါနီးမှာ မောင့်အတွက်ဘာလုပ်ပေးရအုံးမလဲ၊ ခိုင်းစရာရှိသင် ခိုင်းသာခိုင်းပါမောင်၊ အားမနာနဲ့”

“ဆေးလိပ်ကလေးများပါယင် တလိပ်လောက် မစပါခင်ဗျာ၊ ခံတွင်းချဉ်လွန်းလို့”

....ဟု နဂိုပုဂံတိအသံဖြင့် ဦးထင်ကျော်ပြောသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်မှာ အခန်းထဲတွင် တယောက်တည်းထ၍ ခုန်မတတ်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတော့၏။ ထိုခဏ၌ အပြင် တံခါးသည် ပြင်းစွာသောအသံဖြင့်ပွင့်ကာ အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍လာသော ခြေသံများကို ကြားရ လေ၏။

“ကိုတင်မောင် ထွက်ခဲ့တော့ဗျူ”

....ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အခန်းတွင်းမှထွက်ခဲ့ရာ၊ နောက်ဝင်လာသူများမှာ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးနှင့် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် လက်တဖက်ဖြင့် ဆေးလိပ်ကိုပြင်းစွာဖွာလျှက် တခြားလက်တဖက်ဖြင့် ဦးအဲဘော်၏ဦးခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ကာ....

“လှုပ်မယ်များတော့မကြန့် ဆရာကြီး၊ ဦးဈေးကတော့ထွက်ကုန်မယ်၊ တကယ်တော့၊ ထမင်း မစားရ၊ ရေမသောက်ရ၊ အငတ်ငတ်အမွတ်မွတ်နဲ့ နေလိုက်ရတာသုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်ဖြင့် ကျုပ်အတွက် အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတယ်၊ တေတံနိုင်ဘူး ဆရာတို့ရေ၊ ဝတ္တရားဆိုတော့ မငြင်းကောင်းဘူး လုပ်ရတော့တာဘဲ၊ ကိုင်း.... အင်စပိတ်တော်မင်း ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားလူပါဘဲ၊ ဂတ်ကိုခေါ်သွားတဲ့အခါ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို တဆိတ်ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ကြည့်ရှုခေါ်သွားလိုက်ကြပါဗျာ”

ဦးအဲဘော်သည် ဦးထင်ကျော်အားတလှည့်၊ အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်သားများအား တလှည့် အကြိတ်ကာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ကြိမ်ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မျက်မှောင်ကုပ် လျက်ရှိလေ၏။

အင်စပိတ်တော်ဦးအုန်းဘူးလည်း ဦးအဲဘော်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက်....

“ခင်ဗျားကို မင်တိုမင်ရှင်ဟော်တယ်မှာ စော်ဘွားသားကို သတ်တဲ့အမှုကတမူ၊ ဟောဒီက စုံထောက်ကြီးကိုသေကြောင်းကြံစည်မှုကတမူ၊ အဲဒီအမှုနှစ်ခုအတွက်နဲ့ ဖမ်းတယ်”

....ဟု ပြောကာ တခဏအတွင်း၌ပင် ဦးအဲဘော်မှာ လက်ထိတ်ခပ်ပြီးဖြစ်လေ၏။

ဦးအဲဘော်လည်း ထောင်ချောက်တွင် မိသောကျားကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ကာ ဟိန်းဟောက်လျက်....

“ခင်ဗျားက ဦးပေတာကိုးဗျ၊ နို့ပေမဲ့ နေသေးရိုးလား ဦးထင်ကျော်ရယ်....ဒီကမ္ဘာမှာ တခါနဲ့ ပြီးကြသေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

စသည်ဖြင့် အံသွားများ ကြိတ်ကြိတ်မြည်အောင်ကြိတ်ပြီးလျှင် ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိရာ အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်သားများလည်း ၎င်းအားအတင်းဆွဲခေါ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ခေါ်ချသွားကြ တော့၏။

ပုလိပ်သားများဆင်းသွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ညောင်းညာလှသည့် လက္ခဏာ ဖြင့် ကိုယ်လက်များကို ဆန့်ပြီးနောက်....

“ကိုင်း....ကိုတင်မောင် ကျုပ်ထမင်းမစားရတာ သုံးရက်ရှိပြီဗျ၊ ကနေ့ညတော့မတတ်နိုင်ဘူး အတိုးချပြီး စားလိုက်ရတော့မှာဘဲ၊ အဝတ်ကလေးဘာကလေးလဲချေဗျာ၊ လေကလေးသန့်သန့် ရှူရအောင် အပြင်ထွက်လိုက်ကြဦးစို့”

“ဒီကနေ့ည ကျုပ်တို့ဘယ်မှာ ထမင်းစားကြမလဲ”

“၂၀ လမ်းက တရုပ်ဟော်တယ်မှာပေါ့ဗျာ”

www.burmeseclassic.com